

Божок О. С.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова
(м. Київ, Україна)

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ЗВО УКРАЇНИ

Розвиток цифрових технологій в сфері освіти набирає дуже активного оберту у зв'язку із епідемічною ситуацією у світі. Терміни «цифровізація» або «діджиталізація» стали надзвичайно актуальними у сфері освіти світу. Українська освіта зазнала змін у структурі навчання в середній та вищій школі. Основні зміни стосуються саме зміни форми освіти, а саме он-лайн навчання [1].

У процесі цифровізації фундаментально змінюється система освіти та організація процесу навчання. Застосування новітніх інформаційно-комунікативних технологій стало початковою умовою для подальшого розвитку цифрової педагогіки.

Маємо зазначити, що абсолютно нові терміни, такі як «Цифрова педагогіка», «методична цифровізація» тощо стали вже звичними серед термінології освіти України [2].

Методична діджиталізація системи освіти спирається на новітні освітні стандарти із застосуванням компетентнісного підходу. Українські навчальні заклади вже деякий час до епідеміологічної ситуації вже використовували двокомпонентну інформаційну освітню систему, яка включала освітні платформи, міжнародні ресурси та інший цифровий контент. Це все сприяло активному розвитку ІТ-технологій та слугувало стрибку у потенціальній активізації розвитку он-лайн освіти за дуже короткий період.

Вчителі шкіл та викладачі вищих навчальних закладів почали застосовувати цифрові технології, такі як он-лайн курси, розробка методичних матеріалів для освітніх платформ, дистанційних курсів, програм, тестів тощо. Вищі навчальні заклади почали опановувати нові формати передачі знань, тим самим реорганізували освітній процес. Електронні бібліотеки, які містять навчальні матеріали, стали підґрунтям до перебудови освітньої системи України, тим самим трохи змінили роль педагога. Вчителя, роль якого вже полягатиме не тільки у подачі матеріалу та контролю знань, але і у допомозі учні / студенту знайти, дібрати та зрозуміти цифровий матеріал.

Отже, розкриємо термін «цифровізація» чи «діджиталізація», який має на увазі новітній соціальний підхід в освіті, процес заміни педагогічних технологій, який призводить до розвитку уяви та креативності викладача,

заміна класу / аудиторії екраном із програмами Google Meet, ZOOM тощо [4, с. 3].

Сьогодні достатня кількість ІТ компаній-гігантів світу, таких як Facebook, i-Tunes, e-Bay, Amazon, LinkedIn, WebEx тощо, займаються розробкою особистих освітніх платформ. Інформаційна освітня середа включає: технічні ресурси, а саме комп'ютери, планшети, мобільні телефони, девайси мережі Інтернет, відеосистеми, інтерактивні екрани тощо [стаття Росії]. До навчальних освітніх ресурсів відносяться: програмне Software, освітні платформи, інші ресурси, електронні бібліотеки, інформаційні портали, вебінарні кімнати, Інтернет-конференції тощо.

Слід зазначити, що інформаційна освітня система забезпечує управління процесом навчання через дистанційну освіту, електронну пошту, соціальні мережі, особисті кабінети тощо.

Короткий висновок із моєї теми можна зробити наступний, що такого поняття як «цифровий університет» поки що не існує [4, с. 6]. Діджиталізація освіти у вищих навчальних закладах поступово вносить зміни до вимог кваліфікацій професорсько-викладацького складу, тим самим нехтуючи традиційної ролі викладача в аудиторії.

Інновації у цифровій освіті уявляють собою не тільки технічні нововведення, а й зміни у змісті в організації освітнього контенту та структурі заняття.

Одним із основним факторів для успішної організації освіти є обрана стратегія вищого навчального закладу, а саме виділення фінансових ресурсів [3].

Цифрова освіта є досить коштовною освітою, а освіта он-лайн не має можливості для безмежного масштабування.

Хотілося аби фінансування проектів з розвитку он-лайн освіти та використання інформаційних технологій у дистанційному навчанні відбувалося із посиленою підтримкою держбюджету та методичними домовленостями безпосередньо в середині вищих навчальних закладів.

Література

1. Болонський процес : тенденції, проблеми, перспективи // Укл. В.П. Бех, Ю.С. Маліновський: за ред. Академіка В.П. Андрущенка. К., НПУ імені М.П. Драгоманова, 2004. 221 с.

2. Дідик Ю. С., Львович О. М. Дистанційне навчання. Рекомендаційний бібліографічний покажчик / Ю. С. Дідик, О. М. Львович. К. : Державна бібліотека України для юнацтва, 2006. 23 с.

3. Кудрявцева С. П., Колос В. В. Міжнародна інформація : навч. посіб. К. : Видавничий Дім «Слово», 2005. 400 с.

4. Сафуанов Р. М., Лехмус М. Ю., Колганов Е. А. Цифровизация системы образования. *Вестник УГНТУ. Наука, образование, экономика. Серия экономика.* № 2 (28), 2019.

*Бреславець Н. О.,
Блинова І. А.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова
(м. Київ, Україна)*

ПРОФОРІЄНТАЦІЙНИЙ ІНШОМОВНИЙ ЗМІСТ ВИШІВСЬКОЇ ОСВІТИ: ТРАДИЦІЇ, ІННОВАЦІЇ, ПЕРСПЕКТИВИ

Зазначимо, що сучасна вища освіта для посилення конкурентоспроможності фахівців на ринку праці, що динамічно змінюється, підвищує увагу до навчання іноземної мови в контексті професійного, ділового і соціального напрямків. Процеси, які відбуваються в сучасному світовому співтоваристві, демократизація соціокультурного простору українського суспільства, конфлікти і розбіжності, що періодично виникають з політичних, національних, релігійних та інших питань в різних регіонах земної кулі, висувають нові вимоги до національної системи вищої освіти в плані формування і розвитку багатомовної комунікативної особистості професіонала, здатної долати кризові ситуації, орієнтованої на ділову, конструктивно-перетворювальну діяльність.

Мета цієї розвідки – висвітлення основ профорієнтаційного навчання, його цілей, змісту, особливостей в аспекті професійної орієнтації сучасної іншомовної освіти.

Здобуваючи знання за основним фахом, студент, володіючи іноземною мовою, отримує можливість їхнього практичного застосування в професійно-комунікативній діяльності міжнародного спілкування. У цій ситуації іншомовна комунікативна компетенція набуває якості професійної, сприяє формуванню основ соціально-комунікативної, професійної, міжкультурної та інших компетенцій. Головною спільною метою мовної освіти є підготовка учнів до активного і повноцінного співробітництва в сучасному полікультурному світі засобами мови, що вивчається.

Рекомендації Європейського Парламенту та Ради Європейського Союзу від 18 грудня 2006 року з питань навчання протягом усього життя містять вісім ключових вимог-компетенцій:

- 1) спілкування рідною мовою;
- 2) спілкування іноземними мовами;
- 3) математична грамотність і базові компетенції в науці та технологіях;
- 4) комп'ютерна грамотність;
- 5) засвоєння навичок навчання;
- 6) соціальні та громадські компетенції;
- 7) почуття новаторства та підприємництва;
- 8) обізнаність та здатність виражати себе в культурній сфері [1].

Наголосимо: профорієнтаційна компетентність, яка формується в учнів, має на увазі здатність бачити себе в професії, мотивувати розвиток